

Om dette nu maa siges at være rigtigt eller ikke, det skal jeg senere, naar jeg kommer til at omtale Grundlovens § 57, nærmere komme ind paa. Men jeg tror, at naar man ikke i det Tilfælde, som her foreligger, vil sige Ja til, at Vedkommende skal gaa til Rette for Domstolene, vil der næppe her i Thinget kunne tænkes sagt Noget, for hvilket Vedkommende skal gaa til Rette.

Det, der foreligger i denne Sag med Hensyn til det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Bingel), for nu at tage ham først, ligesom den ærede Ordfører gjorde, er en meget kort Udtalelse, som ærede Medlemmer ville finde i Rigsdagstidenden, Spalte 1591—92. Jeg tror, at det ærede Medlem, som nys havde Ordet, pyntede Noget paa den Udtalelse, som har fundet Sted. Jeg maa bede ærede Herrer selv læse den igjennem, og jeg tror ikke, det er muligt at sige Andet om den, end at den er en kort Indledning for at komme til den Slutningsudtalelse, som her er. Gjenstand for Paataale. Den første Del af Foredraget indeholder ikke Andet end en Udtalelse, som forekommer mig lidt besynderlig, om Jurister og Juristert, fordi jeg tror, at det ærede Medlem i den Henseende har en noget forfærdt Opfattelse, men ellers er det jo en Indledning og slet ikke Andet for at komme til den Slutning: „Jeg betragter Struebrækkeren, saaledes som han er stildret her under denne konkrete foreliggende Sag, som fuldstændig foragtelig“. Nu siger det ærede Udvalg herom, og det blev gjentaget i Dag af den ærede Ordfører, at det ærede Medlem ikke har angrebet nogen enkelt Person. Da jeg læste denne Udtalelse i Betænkningen, vil jeg tillaa, at jeg egentlig var i nogen Forlegenhed med at forstaa denne Udtalelse, jeg var ikke rigtig paa det Reene med, om Flertallet sigtede til, at han ikke havde angrebet en enkelt, men 37 Personer, eller om han, hvad jeg nu hører, dermed har ment, at det kun var en aldeles theoretisk Udtalelse, som ikke kunde siges at vedkomme nogen Person. Dette Sidste skal jeg altsaa alene opholde mig ved, thi det er jo det, som det ærede Medlem, der nylig havde Ordet, har holdt sig til. Jeg skal da for det Første sige, at det vilde være høist besynderligt, om en Tale af en Bestaaffenhed som denne, der ikke en Gang fylder en hel Spalte i Tidenden, kunde betragtes som repræsenterende en theoretisk Undersøgelse, eller om man overhovedet ret vel kunde betragte en Udtalelse, der falder her i Thinget, som nogen egentlig theoretisk Udtalelse. Vi ere jo ikke en Forsamling her, som diskuterer forskjellige mere eller mindre interessante Problemer, vi ere en praktisk Forsamling, der udtaler sin Anskuelse om de

foreliggende Sager og søger at forberede fremtidige Forandringer i, hvad der ikke forekommer os at være ordnet, som det skal være. Jeg tror heller ikke, at det er muligt at betragte specielt denne Udtalelse, der er kommen fra det ærede Medlem, som nogen theoretisk Undersøgelse. Det ærede Medlem udtaler egentlig slet ikke Andet om denne Sag end dette, at om end disse Struebrækkere — og det er jo disse Struebrækkere, disse 37 Stomagerpønde, der er Tale om i denne Sag — have været juridisk berettigede i deres Jærd, saa har dog deres Jærd været fuldkommen foragtelig. Ganske vist siger han „Struebrækkeren“, men saaledes som han er stildret her i den konkret foreliggende Sag, saa det gjælder dem Alle. Nu hører jeg rigtignok, at det ærede Medlem, der nys havde Ordet, mener, at det er en Udtalelse, der ikke vil faae nogen Betydning overfor Domstolene, ja han gif endog saa vidt, at han udtalte, at en Sag, anlagt af disse 37 Struebrækkere, ligesom maatte afvises, thi der var ingen Sagsøger, de 37 kunde ikke betragtes som rette Sagsøgere. Den foreliggende Sag kunde kun sættes i Klasse med, om en Mand havde udtalt sig om, at Drifkeri var foragtelig, og saa en hvilken som helst Dranker i hele Landet skulde kunne rejse Sag imod ham. Dette er der naturligvis ingen Mening i. Her er Tale om en vis bestemt Sag, i hvilken visse bestemte Mennesker have været indblandede, der er hverken Tale om Mere eller Mindre end disse 37 Personer, og Udtalelsen kan ikke opfattes anderledes end som sigtende til disse 37 Personer. Derfor er det min Overbevisning, at en Sag, anlagt af dem, ikke alene ikke vil blive afvist paa Grund af, at der ingen berettiget Sagsøger er, men tillige, at Dommen aabenbart maa ramme Vedkommende for en Udtalelse, der er absolut ærekrænkende for disse 37 Personer. Det er nu min fulde Overbevisning, og jeg udtaler den, fordi jeg tror, at man ikke maa opfatte Forholdet saaledes, som det ærede Medlem tildels gjorde, idet han udtalte sig om Juristerne, som om de vare glatte, og det for dem gjaldt om at finde paa en eller anden Udvei. Saaledes er Forholdet ikke, det er en fuldstændig Misforstaaelse. Jeg er ikke særlig juridisk, men saa megen Forstand har jeg dog paa Jura, og saa meget har jeg fulgt med Domstolenes forskjellige Rændelser her i Landet, at det staar mig klart, at det aldeles ikke er paa den Maade at Dommen sældes, eller at Noget kommer til at lide Straf her i Landet. Det er ikke paa dette, om der paa en eller anden Maade kan opstilles Noget, som man kan kalde en egentlig positiv Fortolk-